

เพ็ญบาย

บทที่ 15

มีบ่อยครั้งที่ชนะชนเรียกบุษราคัมไปปรึกร่างงานเป็นเวลานานๆ ที่ห้องทำงานของเขา เมื่อบุษราคัมกลับมา ใบหน้างดงามยังคงรักษารอยยิ้มอ่อนโยนโดยไม่บอกเล่าสิ่งใด จิตรแก้วไม่เคยซักถามคิดว่าหากเป็นเรื่องที่พี่ชายอยากให้อีกก็คงจะพูดออกมาเอง

เย็นวันนั้นเลยเวลาเลิกงานนานแล้ว เธอรอชนะชนอยู่ในห้องทำงานของบุษราคัม หญิงสาวเจ้าของห้องกำลังพูดโทรศัพท์

เธอทำท่าบ่นไปบอก อีกฝ่ายทำสัญญาณรับรู้โดยไม่ลดโทรศัพท์ลง เธอจึงเปิดประตูออกไปสู่ห้องทำงานรวมของพนักงานซึ่งเกือบจะว่างเปล่าเพราะเลยเวลาเลิกงานนานแล้ว พอจะถึงห้องทำงานของพี่ชาย เสียงทะเลาะที่ดังลอดประตูออกมาทำให้ต้องตกใจ เธอแปลกใจอย่างยิ่งที่คนที่ชนะชนกำลังถกเถียงด้วยไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นชัชชัยนั่นเอง

“...ไม่ว่าแลกด้วยอะไร พี่นะก็จะต้องได้ทุกอย่างใช่ไหม...”

เสียงของชัชชัย คล้ายระเบิดด้วยโทสะ และชนะชนก็ขัดด้วยน้ำเสียงกรรโชกขุ่นเคืองไม่แพ้กัน

“นายกลับไปดีกว่า อย่ามาหาเรื่องทะเลาะกันที่นี่เลย....”

“พี่ชัช...!”

ชายหนุ่มทั้งสองหันมาทันที สีหน้าซึ่งเครียดทำให้หญิงสาวหน้าจ้อย “เถียงอะไรกันคะ หน้าดำหน้าแดงทั้งคู่เลย”

ไม่มีคำตอบนอกจากอาการนิ่งอึ้ง ชัชชัยหันกลับไปจ้องหน้าพี่ชาย สีหน้าเครียดซึ่งที่มองตอบแม้โกรธจัดแต่ว่ากลับไม่พูดอะไรต่อ..

ชัชชัยกระแทกเสียง หันไปผลักเก้าอี้ใกล้ตัว แรงจนมันลื่นไถลหมุนตัวตามแกนก่อนจะฮึดฮัดเดินมาจ้องหน้าเธอ

“กลับมาทำไม เฮอะ” สีหน้าและน้ำเสียงถามมีกังวานขัดเคืองแม้ไม่รุนแรงเท่าเมื่อครู่ก่อน น้ำเสียงเข้มแน่นหนัก

“หาเรื่องใส่ตัว...”

ร่างสูงกระทบร่างบางผ่านออกไป จิตรแก้วมองตามอย่างงุนงง ก้าวตามออกไปมองก็เห็นหลังกว้างเดินพรวดๆ บุษราคัมที่เปิดประตูออกมายังทันมองเห็น ก่อนชายหนุ่มจะเลี้ยวหายไป

จิตรแก้วหันกลับมาหาพี่ชายใหญ่ ชนะชนนั่งขมิ้ม ท่าที่เหมือนมีของหนักทับอยู่ในอก

“พี่ชัชจะเอาอะไรคะ พี่นะ”

“ช่างเขาเถอะ” ชายหนุ่มกระแทกเสียง

บุษราคัมเดินเข้ามา พิมพ์ว่า

“ท่าทางคุณชัชโกรธจัดเลย...”

“เขาก็โกรธอยู่เสมอนั้นแหละ อย่าไปสนใจเลย”

หญิงสาวทั้งสองมองหน้ากัน มือหนุ่มจับมือจิตรแก้วบีบเบาๆ ทำสีหน้าบอกให้รู้ว่านี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่สองพี่น้องเปิดเวทีทะเลาะกันที่นี่

“บุษจะกลับละนะคะ” เสียงพูดอ่อนทำให้ชนะชนผ่อนคลายลง ชายหนุ่มพยักหน้า “พรุ่งนี้พบกัน”

หญิงสาวหันมาร่ำลาจิตรแก้วก่อนจะเดินจากไป จิตรแก้วหันมามองพี่ชายอย่างเป็นห่วง แต่ไหนแต่ไรไม่ว่าจะมีปัญหาอะไรในระหว่างพี่ชายทั้งสอง สำหรับจิตรแก้วแล้ว ชนะชนเป็นฝ่ายถูกเสมอ

ชายหนุ่มพูดขมิ้มๆ “แก้วไม่น่าจะต้องมาไม่สบายใจด้วยเลย”

“พี่ชัชยังพาลเกร ไม่มีเหตุผลอยู่เหมือนเดิมใช่ไหมคะ”

เธอคาดเดา “เมื่อไหร่ พี่ชัชถึงจะรู้จักพัฒนาตัวเองให้ดีขึ้นสักที”

“อย่าไปใส่ใจดีกว่า” เขาหันไปคว้ากระเป๋าหนังใบเล็กซึ่งมักจะถือติดตัว “ไปกันเถอะ”

“ถ้ามีอะไร ทำไมพี่ชัชไม่คุยที่บ้านล่ะคะ มาไว้วายที่ออฟฟิศอย่างนี้ไม่ดีเลย ใครมาเห็นจะเอาไปพูดแล้วหมดความนับถือเปล่าๆ”

“นายชัช เคยสนใจอะไรบ้าง” เสียงถามเจือความขุ่นเคือง

ที่จอตระกของชายหนุ่มถูกจัดไว้คู่กับของบุษราคัม เมื่อเดินมาถึงจิตรแก้วแปลกใจที่เห็นรถยนต์คันหรูของหญิงสาวผู้นั้นยังจอดอยู่

“อ้าว คุณบุษกลับไปแล้วไม่ใช่หรือคะ แล้วทำไมรถยังอยู่ที่นี้”

“คงจะมีใครมารับ”

เขาคดสัญญาณเปิดประตู จิตรแก้วจึงเปิดเข้าไปนั่งพร้อมกันถามอย่างอยากรู้ “คุณบุษมีแฟนหรือยังคะ”

“ทำไมแก้วไม่ถามเขาเอง” ปรกาศตาคนตอบวาววาม

“ตอบอย่างนี้แปลว่าพี่นะไม่รู้หรือว่ากำลังหลีกเลียงคะ”

“ทำไมพี่จะต้องหลีกเลียงด้วย” เขาถามขมิ้มๆ

“พี่นะกลัวว่าจะเข้าตัวเองละซี”

“เหลวไหล”

“ผู้หญิงสวยแล้วก็เก่งอย่างนี้จะไม่มีใครสนใจได้ยังไง ถ้าแกวเป็นผู้ชายคงรีบจีบแล้วละ”

“เผชิญพี่ก็ไม่วางเสียด้วย โดนจับจองหมดทุกด้าน ไม่มีทั้งเวลาและหัวใจเหลือให้ใครอีกเลย”

“แกวเชื่อว่าพี่นะไม่ฉาบฉวยมั่งกาย แต่ไม่ว่าพี่นะจะรักใคร แกวกักรับได้ทั้งนั้น”

เขาผลักศีรษะเธอเบาๆ เธอหัวเราะขึ้นบาน

รถเลี้ยวลงทางลาดเพื่อเปลี่ยนระดับชั้น ชายหนุ่มหยุดเพื่อรอให้รถที่ลงจากชั้นสูงกว่าเลี้ยวผ่านไปก่อน เนื่องจากเป็นช่วงเลี้ยวเช่นกัน รถที่เลี้ยวผ่านหน้าจึงชะลอช้าจนมองเห็นคนที่นั่งคู่กันอยู่ในที่นั่งตอนหน้าชัดเจน ฉัตรแก้วเห็นว่าคนขับเป็นบุรุษใบหน้าคมเข้ม ร่างสูงใหญ่ และสตรีที่นั่งอยู่ข้างๆ คือคนที่เธอกำลังพูดถึงอยู่กับชนะชน

“นั่นคุณบุษนี่คะ ใครมารับก็ไม่รู้”

ชายหนุ่มมองตาม “พี่ชายเขาเอง ชื่อพิฑูรย์” เสียงตอบราวกับรู้จักกันเป็นอย่างดี.....

แล้ววันหนึ่ง ก็ย้ายมานั่งทำงานที่โต๊ะหน้าห้องทำงานของชายหนุ่ม ใบหน้าตลกแต่งสวยเด่น ยิ้มแย้มแจ่มใสกว่าที่เคย

“คุณชนะชนขอให้พี่มาช่วย” เธอพูดอย่างเบิกบาน

ฉัตรแก้วทวงถามว่า “ไหนพี่วันบอกว่าจะไปเยี่ยมแม่แกวไงคะ”

เมื่อก่อนวันหนึ่งก็ดูดีจิตใจ ...ตอนนี้พี่ยังไม่ค่อยสะดวกค่ะ...

แต่ว่าครั้งนี้เธอตอบทันทีว่า “คุณชนะชนก็บอกพี่เหมือนกันว่าให้ไปเยี่ยมนายหญิงที่บ้านบ่อยๆ ดีละ พี่จะไปพรุ่งนี้นะคะ”

เมื่อวันหนึ่งมาเยี่ยมคุณกัญญา ฉัตรแก้วกำลังสอนมารดาให้ ออกเสียงคำง่าย ๆ ความจริงก็มีคนทำหน้าที่นี้กันอยู่แล้ว แต่ว่าหากเธอว่างเมื่อไรก็ช่วยกระตุ้นมารดาด้วยการชักชวนให้พูดด้วยอีกคนหนึ่ง

“นายหญิงขา จำวันได้ไหมคะ” วันหนึ่งถามอย่างเอาใจคุณกัญญา งงแต่ก็ไม่มีท่าทีต่อต้าน

“พี่วันเป็นเลขฯ ของแม่ยังงัยละคะ... พี่วัน... เลขฯ...”

“เอ.. อ่า...” คุณกัญญาทำเสียงแปร่งๆ

“ใช่ค่ะ... เลขฯ... ติดต่อโทรศัพท์ พิมพ์จดหมาย จัดตารางเวลา คอยเตือนแม่เรื่องสำคัญๆ ทำงานหลายๆ อย่างแทนแม่ จำได้ไหมคะ” ฉัตรแก้วกระตือรือร้นต่อการตอบสนองของมารดาเสมอ ใบหน้าใสๆ ที่คลอเคลียอยู่ข้างๆ หญิงพิการ ทำให้วันหนึ่งอดรู้สึกชื่นชมไม่ได้

เธอเองรู้สึกอึดอัดกับสภาพที่เห็น ใบหน้าที่เคยงดงามเปี่ยมด้วยอำนาจและสง่าราศรี ในบัดนี้เดาไม่ออกว่าคุณกัญญาเคยเป็นสตรีที่มีบทบาทสำคัญมาก่อน คอเอียงเพื่อปรับสายตาในมุมมองที่เห็นได้ชัด เส้นประสาทที่ถูกทำลายทำให้ใบหน้าบิดเบี้ยวผิดรูป เธอพูดด้วยแต่หญิงพิการที่เคยปราชญ์เปรี๊ยะแทบจะไม่เข้าใจ ความหมาย

“นายหญิงโชคดีที่มีลูกสาวน่ารักอย่างน้องแก้ว”

“แหม พี่วัน แม่ของใครใครก็ต้องรัก” เธอจับมือมารดาให้เคลื่อนไหว นวดคลึงด้วยครีมหอม “แกวเชื่อว่าถ้าเราช่วยกัน อีกหน่อยแม่ก็จะพูดได้ ลูกนั่งยืนเดินได้แน่ๆ”

วันหนึ่งไม่เห็นตามแต่ก็ไม่กล้าขัด

“คะ พี่ก็คิดว่าอย่างนั้น”

“พี่วันมาบ่อยๆ ได้ไหมคะ ความจำแม่จะได้กลับดีเร็วขึ้น”

“ได้ซีคะ” เธอรับปากอย่างเต็มอกเต็มใจ ไม่ได้บอกฉัตรแก้วว่า ชนะชนก็ขอร้องเช่นนั้นด้วยเช่นกัน

ไม่กี่วันก่อน เธอต้องแปลกใจที่จู่ๆ ชนะชนซึ่งไม่เคยมีท่าทีแยแสใส่ใจก็เรียกเธอเข้าไปพบ ขอให้เธอมาช่วยทำงานร่วมกับเลขานุการอีกคนหนึ่งของเขาแล้วยังขอร้องอย่างจริงจังให้เธอมาคอยดูแลคุณกัญญา

เมื่อก่อนนี้ชนะชนไม่ชอบเธอ เพราะเธอเป็นเลขานุการคู่ใจของคุณกัญญา แล้วยังมีปัญหาขัดแย้งกับบุษราคัมจนมองหน้ากันไม่ติด หลังจากชนะชนเข้ามาดูแลงาน วันหนึ่งคิดว่าเธอคงจะถูกให้ออกจากงานเสียแล้ว นำแปลกที่เธอเพียงแต่ถูกเก็บไว้ที่มุมหนึ่งของสำนักงาน ทำงานเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่ต้องเข้าถึงผู้บริหาร แม้บุษราคัมไม่มาต่อแยะ แต่วันหนึ่งอดคิดไม่ได้ว่าทำที่ราวนางพญาและประกายตาเยาะหยันของอีกฝ่ายจงใจบีบคั้นให้เธออับอาย

วันหนึ่งไม่กล้าแม่แต่จะมองอีกฝ่าย ความรู้สึกในทางลบฝังรากลึกในใจ แต่ครั้งฉัตรแก้วถามว่า “พี่วันรู้จักคุณบุษราคัมดีหรือเปล่าคะ” เธอก็นั่งเฉยๆ มีอาการไม่สบายใจขึ้นมาทันที

“ทำไมหรือคะ น้องแก้ว”

“แก้วอยากรู้จักคุณบุษให้ดีขึ้น คุณบุษสวยและเก่ง แก้วรู้สึกว่าคุณมีความสำคัญกับพี่นะ แต่พี่นะปากแข็งว่าไม่มีอะไรกันเป็นพิเศษทั้งๆ ที่พี่นะก็ไม่ยอมมใส่ใจโยดีคู่รักของตัวเองเลยแม้แต่หน่อยแล้วแก้วก็ไม่เห็นคุณบุษมีใครอื่นสักคนนอกจากพี่ชายที่เห็นมารับเมื่อวันก่อน”

ท่าทีของวันทนีย์คล้ายอยากจะพูดเต็มที่ “พี่ชายหรือคะ..!”
น้ำเสียงเธอ อุดเยาะหยันไม่ได้

ฉัตรแก้วมองอย่างแปลกใจ “คะ พี่นะ บอกว่าอย่างนั้น”

ชื่อชนะชนทำให้วันทนีย์อึ้ง “ถ้าคุณชนะชนพูดอย่างนั้นก็คงจะเป็นอย่างนั้นแหละคะ น้องแก้วอย่าให้พี่พูดถึงผู้หญิงคนนี้เลย พี่ไม่ค่อยจะรู้เรื่องของเขามากนักหรอก”

น้ำเสียงที่บอกความรู้สึกด้านลบทำให้ฉัตรแก้วแปลกใจ เธอลงความเห็นว่วันทนีย์อิจฉาที่บุษราคม โดดเด่นกว่าเธอในทุกๆ ด้าน ชัชชัยเปิดประตูเข้ามาในระหว่างการสนทนา ฉัตรแก้วดีใจที่ได้พบพี่ชาย อุดไม่ได้ที่จะมองหา... หากว่าจะมีใครตามเขามาด้วย...
“พี่ชัช...!”

ใบหน้าของอีกฝ่ายแม้จะคมสัน แต่อาการบุดั้งเจ้าอารมณ์ทำให้ลดความน่าดูลงไป ชายหนุ่มพยักหน้าให้วันทนีย์ซึ่งยกมือไหว้
“พี่ชัชมาคนเดียวหรือคะ”

“ฉัตรจะต้องมากับใครล่ะ” เสียงขุ่นย่อนถาม
เธอไม่ถือสา “พี่ชัชพักที่ไหน ทำไมไม่กลับมาอนบ้านล่ะคะ”

ชายหนุ่มเหลือบมองวันทนีย์แล้วก็นิ่ง อีกฝ่ายจึงลุกขึ้น

“วันจะไปหาเครื่องดีมาให้คุณชัช นะคะ”

ร่างในชุดทันสมัยก้าวออกไป

ชายหนุ่มหันมามองฉัตรแก้วอย่างเคร่งขรึม วิดกและครุ่นคิด
“นึกยังงถึงกลับมาอยู่ที่นี่ คุณพ่อตายไปแล้ว อากัญไม่ตายก็เหมือนตาย แก้วมีบ้านให้เช่าเยอะเยอะ ทำไมไม่เลือกไปอยู่ที่อื่น”

“อ้าว พี่ชัชไม่อยากให้แก้วอยู่ที่นี่หรือ” เธอถามอย่างผิดหวัง
“ไม่อยาก” คำตอบไม่ได้แสดงความชิงชังรังเกียจ เขาเลิกเกลียดเธอนานแล้วตั้งแต่เธอโตเป็นสาวและสวยอย่างหาใครเทียบได้ยาก
“ทำไมล่ะคะ”

ชายหนุ่มทำท่าอึดอันก่อนจะพูดง่าย ๆ

“ไม่อยากก็แล้วกัน”

“แต่แก้วอยากอยู่ที่นี่ ไม่มีที่ไหนที่แก้วจะรู้สึกอบอุ่นเท่ากับที่นี่ แก้วเชื่อว่าแม่ก็รู้สึกอย่างนั้นเหมือนกัน”

“จริงหรือ แก้วถามอากัญดูแล้วหรือยัง”

ฉัตรแก้วอดโกรธไม่ได้ “พี่ชัชไม่ต้องมาเยาะเย้ยแม่แก้วหรอก”

“อ้าว... เป็นอย่างนั้นไปอีก” ชายหนุ่มถอนใจแรง ท่าที่ไม่สบอารมณ์ “พี่พูดอะไรก็ไม่ดีไปหมดทุกอย่าง”

“พี่ชัชก็รู้ว่าแม่ไม่รู้เรื่อง แล้วแก้วจะถามแม่ได้ยังไง”

“แล้วแก้วพูดว่าอากัญพอใจจะอยู่ที่นี่ได้ยังไงล่ะ” เขาย้อนให้

“ก็มีอะไรให้ไม่อยากอยู่ล่ะคะ แม่แก้วช่วยคุณพ่อสร้างบ้านนี้และอยู่ที่นี้มาจะสิบปีแล้ว ความทรงจำของแม่เกี่ยวกับคุณพ่ออยู่ที่นี้ พี่ชัชเองแทบไม่ยอมกลับบ้านเลย ที่นี่มีแต่ พี่นะคนเดียว พี่นะขอร้องให้แก้วพาแม่กลับมา พี่นะอยากให้แก้วอยู่ที่นี่”

“ไม่ว่าพี่นะจะพูดอะไร แก้วก็เชื่อทั้งหมดใช่ไหม”

“ไม่เชื่อพี่นะแล้วจะเชื่อใคร พี่นะไม่เคยทำให้แก้วผิดหวัง”

“แต่พี่ทำเสมอ” น้ำเสียงเขาขุ่นระคนเยาะหยัน

“แก้วไม่ได้ว่าพี่ชัชสักหน่อย”

“แล้วเคยคิดบ้างไหมว่าพี่นะต้องการอะไรจากแก้ว”

“ไม่คะ แก้วไม่เคยคิด”

“ต่อไปนี่ก็หัดคิดเสียบ้างซิ” ชายหนุ่มโพล่งออกมา

ฉัตรแก้วมองพี่ชายต่างสายเลือดอย่างแปลกใจ “ทำไมพี่ชัชอยากให้แก้วระแวงพี่นะ เราพี่น้องปรองดองกันไม่ดีกว่าหรือคะ”

“ลูกว่าไม่รู้จักกลัวเสีย...!” ชายหนุ่มกระแทกเสียง

“พี่นะไม่ใช่เสีย พี่นะคอยห่วงคอยโยดีแก้วเสมอ”

“ขอให้เป็นอย่างนั้นจริงๆ เถอะ ฉันไม่รู้จะบอกเธอยังไง ก็รักหลงกันจนตาบอดสนิทอย่างนี้ ไม่ว่าจะพูดยังไงก็คงไม่มีประโยชน์อะไรหรอกจริงไหม ยิ่งงี้ก็ตามเถอะ จำไว้นะว่าฉันพยายามบอกเธอแล้ว”

พอวันทนีย์ถือแก้วเครื่องดื่มกลับมา ชายหนุ่มก็ลุกขึ้นเดินสวนออกไป

วันทนีย์ต้องหลีกทางให้อย่างจุนง.....